

AK-29

Zvláštní příloha čísla . : Důvody zmatečnosti

Die Nichtigkeitsgründe – Důvody zmatečnosti

Předpažit.

Při lednovém vychládání ze Silvestrovské noci se kolem člověka rozprostře takové prazvláštní zmatení, které člověku našeptává, že zrovna včera byl den, kdy proběhlo spoustu silných řečí slibujících lepší, pracovitější a využitější budoucnost, která se ovšem nemá unavovat takovými stavy, které člověk právě prožívá.

Udělat dřep.

Touha necítit se jako viróza postižená křivici v dobách černé smrti rezonuje celou osobou, ale oknem se do zornice elegantně vsouvá pošmourné ráno, které nejde vydrhnout ani kartáčkem na zuby, ani chraplivým klením. Za zády cítí cizí osobu, která se přibližuje a odtahuje jak ji právě napadne. I s pastou na zuby v ústech si vypláchl z žaludku natrávené seznámení s druhým člověkem, v tomto případě ženského pohlaví.

Vydechnout.

Rozetnul zrcadlo pohledem na svou tvář. I dneska ho zrcadlo vylíčilo jako hrubě neotesaného a přesto živého. Nosní dírky z kterých lezli chuchvalce pavoučích nožiček, oči prázdné, huba neholená. Čelo brázdila vráska, která by v jedněch mohla vyvolat myšlenky na moudrost, ale byla to jen rýha začínající staroby. V zrcadle se odrazil včerejšek a člověk se zahleděl do umyvadla, které se plnilo další várkou včera pozřených, dnes již natrávených argumentů, převlečených za guláš. Zapnul vodu, vypláchl si ústa.

Vztyčit se.

Předsevzetím se donutil k odmítnutí cigarety, kterou mu nabízela na stolku ležící krabička. Lehl si na postel. Za chvíli by to mohlo začít. Dostat se z reality. O tom včera vedl řeči. Odpoutat se od těla, vzlétnout nad vlastní tělo a pokusit se nebýt připoutaným. Nalézt volnost, která by byla faktickou volností, nejen prázdnou frází. Ale jo, i o tom se dá mluvit. Nedokázal zavřít oči. Jakmile to udělal, roztočil se mu svět a začal mít pocit, že pokud se nevyzvrací, nepřežije. Tak je nezavíral, pozoroval upřeně strop a pokoušel se vzpomenout.

Nadechnout.

Rozebíral s celou fůrou posluchačů duchovní prozření, kdy se před lidstvem rozprostřou nekonečné možnosti. Nejsme jen schránky na probíhající metabolismus, řval vztekle do okolních tváří, nejsem jen sprostou nicotností, která se narodila, jen aby shnila v hrobě. Vyšší smysl, ječel, proč ho nikdo nehledá. Tváře se přeskupovaly z rohu do rohu, smály se mu, nebo se smály sami sobě, v jednu chvíli mlčely a jen ho sledovaly. Lidstvo je vyšší, jen o tom neví, vypravil ze sebe. Rádo na to zapomnělo. Rádo se toho vzdalo. Byl unavený. A hladový. Proto pil.

Zatnout břicho.

Jakmile si k němu sedla, ostatní tváře odlétly do neurčita. Zírala na něho upřeně, bez mrknutí. Cítil na tváři její dech. Když jsem byl malý, házel na mě spolužák každý den pavouka, zvlášť pro mě je chytal u nich ve sklepech, řekl plačtivě. Nevěřím vám, odpověděla. Za očima jí projela sklenka naplněná alkoholem, vzal ji a vypil. Mé první milování bylo... začal, ale prostým – nevěřím vám – ho přerušila. Přemýšlel. Kolem prošla řádka Marie Antoniety, zamával vztekle rukou aby je odehnal. Počkejte, ale já vám musím říct, že... začal opět. Nechci to slyšet, zaslechl v ozvěnu její hlas.

Upažit a zase předpažit.

Začínal být zoufalý. Udělal na ní směšný obličej, kdy vyplázl jazyk a pokusil se zašilhat. Nesmála se, jen natáhla ruku ke stolu a přitáhla si k sobě misku s arašídami. Jeden si vložila do úst. Neskousla, jen ho převalovala jazykem. Nedechl se. Možná že se rozsvítíme, řekl, otevřela pusku, ale zacpal ji další větou. Možná že se dostaneme dál. Nejsme opice, jsme tu pro něco dalšího. Pro něco, co je teď, právě teď schované, ale stačí chtít. Zacpala mu pusku rukou. Myslíš, že stačí jen chtít? Jen říct něčemu, že chceš? A není to další úroveň konzumace, kdy se začíná konzumovat právě to tvé vyšší? Jemně uchopil její ruku a přeskupil ji na ústa cucající arašíd. Není, stačí říct, žádný konzum, tohle je duchovno, v tom se konzumovat nedá, nesmí, nemůže. Zacpala mu druhou rukou pusku. Myslíš? Opravdu si takový nesmysl myslíš? Přikývnutím setřásl její ruku, která dopadla do misky s arašídami a zůstala tam mrtvě ležet. Pochop, že jsme něco vyššího. Něco, čím vesmír žije, pro co sakra vesmír žije. Jen musíme otevřít ten průchod do nové dimenze, kde budeme moci chtít. Vyzula si o pohovku botu a nohou mu zacpala pusku. Duchovno je o něčem úplně jiném, hlupáčku. Praštil ji do stehna, noha spadla na zem. Vyzula si druhou botu. Tahle společnost je konzumní, musíme se toho zbavit a otevřít své srdce. Musíme. Zacpal mu pusku druhou nohou. Myslíš? Přikývl. Jsi si jistý? Přikývl. Když to říkáš, otevři tedy srdce. Odehnal její nohu. Ale jak? Jak to mám udělat? Vykřikl. Stačí chtít. Řekni si, odpověděla. Já chci, vykřikl a ona skousla mezi zuby arašíd. Tváře se kolem něho nahrnuly, z uší jim vypučeli ruce, které se po něm natahovaly. Dřepnout si.

Nechte mě, zařval, nechte mě na pokoji. Tváře se roztáhly do šklebu. První ruce se zachytily žebra, druhé hned po nich chytily další. Mlátil kolem sebe. Rukou i tváří přibývalo. Cítil jen tlak, který ho natahoval. Prasknutí zaznělo všedně, snad až nudně. Nemohl se pohnout. Natáhla se k němu. Ale tak se podívej, řekla a rukou mu sklonila hlavu. Žebra byla rozšklebená. Nadechl se a viděl, jak se mu roztahují plíce. Pozoruj jak se ti otvírá srdce, řekla a hodila si do úst další arašíd, který přilepila jazykem k hornímu patru. Srdce, usmála se, tak ty chceš otvírat srdce? Ty? Natáhla k jeho srdci ruce. Opravdu chceš? Nedokázal vzdorovat, jen zírat. Vidíš? Je to jen maso, jen svalovina, která dělá nudné buch, buch,,,,,buch, buch. Co tam chceš najít? Že by vevnitř? Nějaký poklad? Nějaké lidské překvapení? Podívejme se, třeba budeme překvapení. Tváře se přiblížily tak, až se slévaly do sebe. Zaryla hluboko do jeho srdce nehty. Cítil ten nesnesitelný tlak. Puknutí bylo zase nehlučně nudné. Orchester se scénickou hudbou zase zaspal a místo dramatické vsuvky, ozvalo se jen člověkově překvapené odfouknutí. Držela v rukou jeho srdce roztržené na dvě poloviny. Přestalo tepat. Je tam něco? Zeptala se. Kde přesně? Kam jsi to dal? Co? Ty směšné hovado, ty tupoune, ty napodobenino ničeho. Nejsi nic a tím zůstaneš až na krchov. Skousla arašíd a on se probudil v posteli. Předpověď na dnešní den byla nepříjemná. Zima, déšť, občas vítr. Zapálil si cigaretu a z jeho úst zaznělo logické – seru na to. Na všechno. Vydechnout.